

ций нае, за да му помага. Но Урсъ, робъ на Лигия, удуши Кротона. Той е единъ човѣкъ съ страшна сила, господарю, който съ такава леснина скръшва главитѣ на бицитѣ, съ каквато други скръшватъ главичкитѣ на мака. Авелъ и Помпония го обичатъ за това.

— Кълнѣ се въ Херкулеса! — каза Неронъ. — Человѣкътъ, който е могълъ да удуши Кротона, заслужва да му се издигне паметникъ въ Форумъ. Но ти лъжешъ, или се лъжешъ, старче, тъй като Кротона е убилъ Виниций съ ножа си.

— Ето какъ хората лъжатъ боговетѣ. О, господарю! азъ самъ видѣхъ какъ ребрата на Кротона праснатъ въ ръцѣтъ на Урса, който повали и Виниция. Той би го убилъ, ако не бѣше Лигия. Виниций послѣ дълго боледува, но тя го нагледваше, като се надѣваше, че той ще стане християнинъ. И той стана такъвъ.

— Виниций? . . .

— Да.

— А, може би, и Петроний? — бързо попита Тигелинъ. Хилонъ почна да се ежи, да трие ръцѣтъ си и каза:

— Удивлявамъ се на твоята проникателностъ, господарю! О! . . . Възможно е! Твърдѣ е възможно!

— Азъ сега разбирамъ, защо той така защитаваше християнитѣ.

Но Неронъ започна да се смѣе.

— Петроний християнинъ! . . . Петроний врагъ на живота и наслажденията! Не бждѣте диви и не искайте да повѣрвамъ това, защото азъ вече нищо нѣма да вѣрвамъ.

— Но благородниятъ Виниций станъ християнинъ, господарю. Кълнѣ се въ свѣтлината, която излиза отъ тебе, азъ казвамъ истината, нищо не ми е тъй ненавистно, като клеветата. Помпония е християнка, малкиятъ Авлъ е християнинъ, и Лигия, и Виниций сѣщо. Азъ му служихъ вѣрно, а той, за награда, заповѣда, по исканието на Главка, да ме биждѣ, макаръ азъ да бѣхъ тогава гладенъ и боленъ. О, господарю! отмъсти имъ за обидитѣ ми и азъ ще ви прѣдамъ апостола Петра, и Лигия, и Клита, и Главка, и Криспа, които сѣ най-старитѣ, и Лигия, и Урса, азъ ще ви посочѣ стотина, хиляди християни, ще ви посочѣ молитвения имъ домъ, гробищата, всичкитѣ ваши тъмници нѣма да ги побержѣ! . . . Безъ мене вие не бихте ги намѣрили! . . . До сега, въ всичкитѣ свои огорчения, азъ дирѣхъ утѣшение само въ философията, нека сега го намѣрѣ въ милоститѣ, които ще се изсипѣтъ на мене. . . . Азъ съмъ старъ, но още не познавамъ живота, — нека отдѣхна! . . .